

Publicerad 7 jul 2007 12:09

Roger Daltrey and Pete Townshend under fredagens spelning på Globen i Stockholm. Foto: Anders Wiklund/Scanpix

The Who, Globen Stockholm

■ Musikrecension

MUSIK

Artist: The Who

Plats: Globen, Stockholm

DET GÖR INTE SÅ MYCKET att Roger Daltrey till en början nästan trasslar in sig när han ska svinga mikrofonsladden som en lasso. Pete Townshend vevar på som en väderkvarn med gitarrarmen och riffen sitter där de ska när The Who brakar loss med klassiska konsertöppnaren "Can't explain".

Bandet går ut med en emfas och energi som skulle få många yngre kolleger att storkna. Ljussättningen och bildprojektionerna med röd ridå i fonden känns lagom sofistikerat, och nostalgi möter nutid när nya "Fragments" avlöser "Anyway, anyhow, anywhere", inramad av filmsekvenser ur det förflutna. Alltsammans fungerar med oklanderlig närvarokänsla så länge pretentionerna läggs åt sidan till förmån för det explosiva. Townshend liknar det långtifrån fullsatta Globen vid ett rymdskepp och det forna brittiska popfenomenet lyckas nästan få det att sväva i väg. Men bara nästan.

THE WHO HAR inte lyckats rekrytera en ny publik i samma utsträckning som Rolling Stones och är dessutom skadeskjutet med bara halva laguppställningen vid liv (trummisen Keith Moon klev av rocklivståget redan 1978 och basisten John Entwistle 2002). Livesättningen har utökats med Zak Starkey - Ringo Starrs son, som gör ett fantastiskt jobb bakom dubbla baskaggar - kompgitarristen Simon Townshend, basisten Pino Palladino och keyboardisten John Bundrick.

Sedan avskedsturnén 1982 har The Who återförenats så många gånger att det inte är lönt att tala om comeback. När de nu turnerar med senaste albumet "Endless wire" från förra året - deras första skiva på 24 år sedan floppen "It's hard" - är det tio år sedan de spelade i Sverige sist. Samtidigt som The Who lade grunden för punk och hårdrock blev de tack vare rockoperan "Tommy" tidigt associerade med den progressiva rockrörelsen, eller "snobbrock" som Entwistle en gång uttryckte det. Ändå ligger The Whos storhet oftare i enskilda låtar än album.

Townshend framför "Quadrophenia"-numret "Drowned" på egen hand men det är också

någonstans här det brister; när Daltrey återvänder för en Dylansk "A man in a purple dress".

STORVULNA "YOU BETTER YOU BET" visar i stället The Who från sin mindre klädsamma syntetiska och bredbenta stadiumsida, vilket också färgar av sig på "My generation". Elvis-hyllningen "Real good looking boy" känns överflödig, liksom mini-operan "Wire & glass", även om de sex utvalda ösigaste fragmenten fungerar förvånansvärt bra.

Den futuristiska syntslingan i "Baba O'Riley" flimrar i gång och genererar kvällens största jubel. De toner Daltrey missar tar han igen på osviklig känsla, även om det är med viss tvekan The Who kommer undan med att sjunga om tonårens ödemarker med folkpensionsåldern i antågande.

DALTREYS RÖST har blivit grövre och grötigare med åren, för kvällen också rossligare, i synnerhet påtagligt i extranumren. "The kids are alright" följs av ett fullmatat "Tommy"-paket innan Townshend och Daltrey avrundar akustiskt med "Tea & theatre", liksom för att markera att de är, tja, lite tröttare om än fortfarande övertygande.

Johanna Paulsson, musik@dn.se

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt.